

רחל מרחלת על כל העולם

אין מהנדסים את החיים

רפי גרנות (עם מיכל טד)
חיים, אבל עם טד

קדיינמן, והשניים הללו חיים להם בדין רתם השכורה בנווה-אביבים בשיא האושר העילאי, ומתכוונים אפילו לקנות דירה משלהם, כמו כולם. בזמננו או בהנדסת, לא חשוב. העיקר שיהיה להם כל טוב, ונאמר אמן.

אתם אולי לא-כליכך מכירים אותה, אבל הילדים שלכם מכירים אותה. עלי-בטוח. רק תגידו להם אות אות אות, והם כבר יגידו לכם מה שמו.
לא, לא עזרא ד'מן גם לא נירה עדי. או מי נשאר? רפי גרנות, נכון מאד. או רפי גרנות זה, הוא התנה-שבו שלנו. כי בר-3 ביוני, אם ירצה השם, הוא עומד לשאת לאשה את הזמרת היפה אסתי בן, יוצאת להקת הנחל וממשיכת תפוח הפטיבל החסידי שנסע בזמנו ל-ארה"ב.

הרומן בין אסתי לרפי, לפי עדות אחיו של רפי, הזמר רני גרנות, התלקח בבת אחת, ולא חלפו חודשיים מהיום שבו הכירו, וכבר הם יודעים שחודשיים זה לא סחורה לעומת כל החיים.

מילא, ניתן להם ללמוד על בשרם ש-כל ההתחלות יפות וכו', ולהתחיל.

בינתיים החליט רפי לעשות מעשה רציני נוסף בחייו, לנטוש את עולם הבידור. סופית, הוא מקווה. הוא חוזר הביתה, לחיפה, להמשיך את מסורת מישפחת גרנות ולהצטרף אל האח הבוגר גדי ואל האבא, שהם מהנדסים. רפי פשוט הולך ללמוד הנדסת-מכונות.

מי שכן נשאר בעולם הבידור, וימשיך לייצג בו את מישפחת גרנות הוא דני, שבעצמו נשא לא מומן לאשה את תרצה

רותי תשיר לנו סולו

הצהרות הצהרות, הבטחות הבטחות — אבל קשה מאד להתעלם מהעובדה שהזמרת רותי נכון בהחלט לא עזבה את הארץ סתם בשביל להופיע באיזה מועדון לילה ישראלי בניו-יורק. היתה לה סיבה טובה מאד לעשות את הצעד הזה ולעזוב את ביתה, ואת בעלה יוני נמרי.

נכון, קריירה זה דבר חשוב, אבל ה-אהבה — מי ימנה את נפלאות האהבה. ואם בהתחלה היו היחסים בינה לבין המעבד-מלחין דני קריבושי על בסיס של עבודה בלבד, הרי עכשיו הם עברו לפסים אישיים ביותר, ורותי מתגוררת בדיירתה של קריבושי בניו-יורק. פאקט.

רותי נכון ויוני נמרי
ביחד אבל לחוד

קריבושי זה, אל תראו אותו ככה מזוקן ותמים. הוא הצליח להפיל ברישתו כבר יפות וטובות כמו הכוכבת-של-סרט-אחד ליאורה רמון, והזמרת גלי עפרי. וכעת גם רותי.

הבעל יוני, שהוא בחור נחמד מאד כשלעצמו, הפסיק כווכר את הקריירה שלו כזמר, והוא לומד כעת מינהל-מלונות ב-מלון תדמור שבהרצליה-פיתוח.

הוא עזב את דירתו ומתגורר עם אחיו הצעיר שאולי נמרי. לא, הוא לא מס-טובב עם אלף חתיכות בשביל לצאת מה-דיפרסיה. הוא בעצם, הוא בכלל לא נראה כאילו הוא בדיפרסיה. אולי בעצם הוא החליט, יחד עם רותי, שככה יותר טוב לשיניהם.

מכל מקום, אם הייתם מודאגים, או שתדעו לכם: רותי נכון חיה, שרה, ומת-גוררת בניו-יורק. ביתניים.

חלום ומציאות

אתן זוכרות כשהיינו קטנות? איך היינו מביטות בהן, ביפות האלו, בקינאה נור-אה. איך רצינו גם אנחנו שתהיה תמונה שלנו בעיתון, כמו אלו הפצצות עם הי-שיער הבלונדי הארוך והעיניים המאופ-רות. איך חלמנו שראש-העיר, או אפילו איזה שר בממשלה, מניח על ראשו הי-ענוג את כתר-היהלומים המזויף, ומוסר לידנו את השרביט ואת הגלימה האדומה.

היא עדיין חתיכה לא-רגיילה, משיכמה ומעלה מעל לכל לקוחות הבוטיק הרמת-גני, שבו מכרה לי חולצת-טריקו ירוקה. אבל תאמינו לי, אם הבת שלי תרצה להיות מלכת-יופי, היא תקבל ממני בטר-סיק.

כי בשביל להיות זבנית אפשר סתם לגמור בית-ספר תיכון. לא צריך בשביל זה להיות מלכת-יופי, נכון?

אתי אורגד
מלכה, אבל בצדק

איך היינו מחייכות שעות אל מול הראי, ועושות פרצופים של מלכת-יופי מצויה. אבל לא הלך לנו, מה לעשות.

ואיך ראינו את עצמנו בשואות למיל-יוניר אמריקאי בטכסט, מדברות עברית במיבט אמריקאי בולט, גואמות למען בניין הארץ ולמען הבונדס, ומוציאות לכולן את העיניים.

כן, היו זמנים שלהיות מלכת-יופי בכלל ושל ישראל בפרט, היה חלום-חיה של כל נערות ישראליות מתבגרות עם פצעי-בגרות. אפילו על סגנית שלישיית היינו מתפשרות, אבל מה לעשות — כשאלוהים חילק את היופי, לא כולנו היינו שם.

אחת שדווקא כן קיבלה, אם לא עשרה קבין של יופי או תישעה בטח, היא אחת שהצליחה להגשים את החלום, ודווקא כן הייתה מלכת-היופי. האחת הזו היא אתי אורגד. אבל תאמינו לי, אני בשום פנים ואופן לא הייתי מבזות את החלומות שלי בשביל לעשות את מה שעושה אתי היום.

על הכרמל, לא-דווקא בבתי-הספר הריש-מיים.

או שימי לב. אם החבר שלך נוסע לחיפה, תתעקשי לנסוע איתו. ואם הוא יסרב לקחת אותך, אל תתני לו לנסוע בכלל. שמעתי על כמה גימוניסטיות קטנות אבל גדולות שהצליחו להדביק כמה חתיכים ידועים. בשואים ו/או לא בשואים, באהבת חיפה. ולא בכדי.

הוא עושה מילואים בסיני בדרך-כלל, או מופיע בירושלים — נדמה לי שיש בידי התשובה בשבילכן, ידידותי.

החלום-של-שתיים הזה שלכן, מדריך-הלהקות יענקל'ה הרמשי, עושה חיים משוגעים בוילה צנועה על הר הכרמל. הוא מביים כרגע את תוכניתה החדשה של להקת פיקוד-צפון, ונכנס בהצלחה

יענקל'ה הרמשי
קטנות אבל גדולות

לנעליו של במאי-להקות צבאיות אחר ש-אני מכירה. דני ליטאי.

בקיזור, היענקל'ה הזה שאומנם לא ראיתי את דירתו אבל יודע-דבר סיפרו לי עליה שהיא מרוהטת בסיגנון בוחמי לאללה ושקיר אחד שלה מכוסה בחפצים ששכחו שם כל מיני חתיכות שעברו ב-דירה, החל מכובעים וכלה בחזיות — מארגן לו מדי סופשבוע חגיגה אמיתית בוילה שלו. ומאחר שהג'ל היה מדריך של בתי-ספר תיכוניים ותנועות-נוער, אתם יכולים כבר לתאר לעצמכם איזה קשרים יש לו אצל בנות השש-עשרה שבע-עשרה, הממלאות את הבית בישפיותן ומשככות את התל-אביבים לחיפה כמו זבובים אל הרבש. ויש אף אמרים שאת בחינות-הבגרות האמיתיות שלהן הן עוברות דווקא בוילה

כולם נוסעים לחיפה

אז אם תמהתן בעת האחרונה לאן נעלם שאהבה נפשכן, ואיזה עסקים יש לו פתאום בעיר-הכרמל דווקא, כשידוע ש-